

Czísto 23.
7. junija.

Pomhaj Bóh!

Lětník 18.
1908.

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj móeny
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Zenjebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kóždu žobotu w Ssmolerjez knihiczsichčeńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlétne pschedplatu 40 np. dostacż.

Sswjatki.

Lit. 13, 18—21.

(Pschirunanie wo žonopowym sornu a kwaſu.)

Pschińdž, Božo žwiaty Duch, i nam
A s twojej hnadi napjeli ſam
Twojch wérnych myſł a wutrobu,
Tim ſapal luboſež horjazu!

Budź witany tsecži rócznych czaſow! Kwětki jón psicha, ſelene meje předuja: Tež ty, kwěcze człowjekow, dyrbisich ſo i Bożej czesczi ſeleniež. Bóh daj ſwoje kloniežko, ſo bychmy niz jenož kaž týkazý ſo do Bożeje ſtórby won naſtajiež mohli, ale tež do Božeho doma ſi wulkimi ſylami. A niz doſč, ſo bychmy dwaj abo tsi dny ſwjeczili, ně, ſo bychmy ſwjedžen ſwiateho žohnowanja měli: ſwiatki! Kajke kraſne mjeno ſu ſerbzy wózjo temule poſlednjemu rócznemu czaſu dali! Haj, ſerbſka wutroba, ty dyrbisich ſwiateho Ducha měcz a pschezo bóle dostacż. Sserbski ludo! ty dyrbisich w Božim kraleſtwje ſwiaty lud bycz a dale lepschi bywacž.

W Božich domach ſo předuje wo pschirunaju wo žonopowym sornu, kif ſekhadža a wono — tajke male — bu wulki kerk; tež ſo předuje wo kwaſu, kif pscheńdže te tsi kózny muki! Sswjatki ma ſo wo Božim kraleſtwje zyle moſebje rěczecž!

Spominaj, kaf ſo Bože kraleſtwo w mozy ſwiateho Ducha ſjewja w potajnej kraſnoſći!

1. Potajne je wono! W sahrodze kwětka ſteji pod horzym ſlónzom mučna a ſwjadla. K ſemi ſo kila, kaž chyła wumrjecž. Schto jej pobrachuje? czehodla nje-kežje? Czakaj, deschczik pschińdže a žadocziniu ſemju womačža. Kwětka jón ſkřeba, hlowčku ſběha, pupki čeri a i wjeſelu ſahrodnika kežje. Deschczik ſi njebijeb je ju wolschewit. Bjes njebo wona njeſobſteji. W Božim kraleſtwje je Boži deschczik, Boži dar wscho: ſapocžatki, dale-wjedzenje a kónz. Potajna móz je Boža móz, teho dla je jejne ſjewjenje na ſemi mjes człowjekami niz do woczow padaze. Prěnje ſtawý Božeho kraleſtwa běchu njenahladni rybazy, ſto lět dołho ſi wjetſcha rjemjeſlizy, tež njeſol-izy. Chrystuſowý kſchij běſche wyſokim ludžom a pohan-ſkej cžrjódze ſi vohorschkom. Wón, to ſazpíte drjewo. Pomalku ſo wscho ſe ſemje ſběha, tež naſche kſheszijanſtwo pschibywa! Žana woſada mjeje ſi molom kraſna, w bójſkej móz a žohnowanju ſo ſelenjaza — ale jenož ſo je bójſka móz tu. Jenož ſo ſo jejne ſtawý ſe ſwotłownym ſwu-čenym kſheszijanſtom njeſpokoja, ale ſwoju njemóz a Božeho Ducha móz ſnoja. Potom je derje! Schto je w twojej wutrobje, wérjazý ſwiatkowny hoſčo, wérku ſkudžilo a nowe ſjewjenje ſpožcilo? Maczerna modlitwa, mala ſchtucžka — wutrobne ſłowa kſheszijanského wuczerja — duž ſo hibacž pocža ſnutſkach. Kajke ſwiate hibanje tež w ſymjeſchku, kif w roli wotpocžuje! Kajke ſbózne pschemějenje ſi Boha ſi dobom tež tam w czescze psches kwaſ!

K Bohu a i Šbožnikoj ſo pschivobrocžecž pocža, ſwiaty Duch czérjesche, ſo ſi morweho mera ſo ſebravſchi

sa snutskowym meroem bledzic pocza, se sechernoscze hracha stan, se stareho swuczenja bo sebra Sbognikej bluzic, i loschtow a zadoscziow bo pszechiszcza k czistej wutrobje a nowemu westemu duchej.

Potajne bymo Bozego kralestwa skutkuje. Ale, dzakowanu Bohu: wono s westa skutkuje. Ludu su mot Bozego klowa bo pschewinyk, ludzo bo stajnie jeho mozy poddadza. Kaz dolho Bozi swet stac budze, kaz dolho lato bo sazo wobnowi, kaz dolho wuschi blyschec budzetej, budze wono skutkowac. Predarjo njedyrbja wustacz. Ty dyrbisich wjedzec, so moze tez bnadne klowo zohnowanie pschinjescz: duz praj je swoim dzeczem. Pytaj w piwmie sa swoju wutku duschu! Proschmy: Pschinidz, o Boza moz, k nam! Wobradz, swiaty Dusho, nowe swiatki!

2. We kraznosczi bo Boze kralestwo sjewi! Kajke kraerne blubjenje tamnej dwi pschirunani! Shtom je bo wupschestr, Boze kralestwo kaz daloko njebjesza du a czlowjekoj bydla. Pod jeho schitom wuczel a wobydlenje namakaia czlowiske dzeczi, kaz daloko ptaki psches swet czahaja. Hruboscz pohanstwa sannde, kscheczijanski duch, duch prawdoscze, wernoscze a swernoscze, duch luboscze le kniezstwu pschinidze. Hdzej biehu njevólnizy, su netk Boze dzeczi; hdzej ludzi konzowachu, wshy sapalowachu, netko Boze domy dusche shromadzuja. Hdzej dziwje loschty w ludach a wutrobach sakhadzachu, swiatosci, wera a luboscz wotezki wjedze. „Moje czelo a duscha wjezeli bo w zivym Bosy“, tak spewaju w Bozim kraznym kralestwie.

Sso wjezelic, so Bóh blubjenja dzerzi, many tez my samysla dosecz. Kaf je bo czlowjekam w kscheczijanskim duchu pomoz dostała a hischeze bo jim possiczuje! Sa khudych, khorych je bo ruka a kmilna wutroba wotewrila. Sshrotam bo domisny twarja. Sa blyszczym Luboscz khodzi, padnienych sbeha. Zyrkej a schula zivjenje w kraju spomozitej. Pod krywom kscheczijanstwa mudroscz a wedomoscz statok a hospodu namakatej!

Muj njedyrbimy pschi tajkich snamienjach a pschi Bozych blubjenjach khrobloscズ shubicz. Pohladajo na nashe wojsadu dyrbimy wjedzic: Ton shtom njesahinje; ton kwas njejhobi na mozy. Wokolo zivje pschipowiedaneho Bozego klowa budza bo pschezo wulke byly shromadzecz. Stari a mrodzi ludzo bo natwarja, pozylnja, w dobrych skutkach wopokasaja. Zyrkej pozohnowaza dzowka Anjesowa wostanje. Kscheczijanske waschnje bo sdzerzi pschi wskich njecheczijanskich sradowanach nowischeho czaša. Njech wjele dziwiny roscze, Boze rostliny poczerja do mozy.

A my sawernje tez njezmemy psche malo sa Boze kralestwo woczakowac, hebak bmy jeho Anjesej k njekhwalbje: Miz jenož modlitwa a Boze klowo matej bo s mozu hajic, ale tez czaš a proza sa Boze kralestwo nałożic. Kózdy ma bo hibac, radu neschto bycz k Bozej czeſci a bratram a sotram k bluzbje. Bóh swoju zyrkej wjedze. My chzem wopory sa nju pschinjescz. Tez swiatki bo wopor dawa. Dopomimy bo na potrjebnoscze nasheje droheje, lubeje zyrkwe! W njej tola wojsbje — tak zmemy s prawom prajic — kwas Bozi muku semiskoscze pschenidze. O so by wona pschibywała na duchownym zohnowaniu!

Misionar ras s misionskiego pola psche: „Réc je psche khuda wopiszac, skto je ton Anjes tu czinił.“ Swiatkowne khrlusche dzeja k njebjesam. Wone dawaju swedczenia,

skto je ton Anjes na semi mjes shubjenymi czlowjekami czinił. O kajka hlobokoscz teho bohatstwa! A to psches wulki dar swiateho Ducha. Duż sazo a sazo: Anjeze, wobnow a wobohacz naš psches swojego Ducha! Hamien.

M. w M.

Hischce pschezo bo wobswedczazy swiatkowny skutk Bozeje hnady.

(Efes. 1, 9—14.)

Hlos (340): Ja, Anjeze! dzak czi dawam atd.

Skutk pschezo wobswedczazy

Sso hischeze swiatkowny,

Je s njebjesz wulhadzazy

Hlos Bozi pscheczelny

Psches evangelij mily

Wo naszej sboznosczi,

Kiz Wózecz dobroczielny

Nam w Shynu possiczi. —

Na jene shromadzeni

Pod hlowu njebjeskej

Ssmj Bozi wuswoleni

A lubi Sbognikej;

Wschak zyrkej czelo jeho

Je tudz widomne,

Kiz zivjenje ma s njeho

A waschnje njebjeske.

Psches njeho pschipuschezeni

Ssmj k herbstwu kraznoscze,

Kiz priedy wustajeni

Ssmj k njemu po hnade,

So bychmy khvalba byli

Mj jeho kraznoscze,

Kiz nadziju bmy meli,

So swernych krómuje.

Shtož wustajil ham bescze

Pschi zebi s wecznoscze,

Hdzej wumoz s pada chytsche

Naz, dokelz luboscz je,

— Tu potajnoſc neta dawa

Nam posnac w Chrystuszu,

We ktrymz sesshadzala

Je hnada k zivjenju.

Naz klowo priedy jeho

Je k wierze domjedlo,

Duz dostało tez s njeho

Nam swedczenje je bo,

— To Dush je jeho swiaty,

Sa sawdaw k kraznoscze

Nam dzeczom Bozim daty,

Sygl herbstwa nasch dzę je! —

U.

Bonopowe sorno w misionstwie.

1. Wono szini bo wulki shtom.

Preni misionar pohanow w Hernhutsej gmejnie bescze Jan Bernhard Dober, swojego rjemjebla hornezer, kiz w lèce 1732 do nawieczonej Indiskej pola Ameriki dzesche. Won bescze wo nuf a duchownej czemnosczi tamnich njevólnikow (schlavorow) blyschal. Netko njemajesche zaneho mera wjazy. Czorni njevólnizy jemu pschezo na myslu lezachu, sa ktrymz je Chrystus wumrjel, a won to njejedzachu. Won swoje myslie w gmejnie sjewi. Hernhutzy jeho s modlitwami a zohnowaniem pschewodzachu; hebak jemu njemdzachu niczo zobu dac. Bjes dalszych wjedzivoscziow bo Dober prjodzy pesci do Kopenhagena w Danskej poda. Mjehschi bo skutk njebudzische sapoczecz mohl. A netko ma bratrowska gmejna swoje misionskie kydleszczja we wskich 4 dzelach semje.

2. Ptaczki czinia zebi hnesda na jeho halosach.

Parisski spisaczel nowin bescze s kolonijsa sazudzenych daloko w połodniachim morju czeckyl. Na jenej kuzodnych kupow s kódzu sasta, na kotrej biehu evangelszy misionarojo hizom 13 lèt evangelijs predowali. Czeckijez ras k hlownik prajesche: Temu bo jara mjes wobydlerjemi spodoba; woni su lubi czlowjekoj; ale jich modlenje a temschilhodzenje na njeusichnej pschiwerje wotpočuje. Duż hlownik prajesche: „Dzakuj bo Bohu, so njejszy psches 10 abo 15 lètami tem pschischoł. Pschetwo tehdy biehm my wot

čzerta hubjenje čzwiłowani a ty budžishe hnydom na přenim dniu srešanym a sjedzenym byl. Ský mózny njeprzeczel je nětky psches lubych pohlow krystušowych wuhuath. Tón knjes Jezus je s nimi dželal". Wschitzh wobydlerjo tupy, předy ludžraczzy, buchu pobožni abo tola k Bohu woživjeni křesćijenjo sczinjeni.

M. w M.

Sswjedzeń křjatkow.

Duchu Sswjathu, wuhadzazh
Wot Wózta a wot Sshra,
S njebjęs deschczo woskewjazh!
Maczej hóna čzlowjewstwa.
Wutroby ſu twjerde ſmahi,
Wuskhnene a njeplodne;
Lud je wutly, kudy, nahi,
Wschu je w hréchach ſkažene.

Duchu Boži, warbowany
S wumozjenjom Sbóžnika,
S njebjęs dele duſham ſlanh,
Kíž ſej tebje wuproſcha!
Njech je žel czi teho luda,
Wschinidz ty hnadnje ſ pomozu,
So ſo ſbudzic ſemja kuda
A žiwjenju da nowemu.

Duchu ſwétla! Saczér mroki,
Naſche duſche kryjaze;
Wuhaſ hřechha ſtraschnie ſloki,
So ſu ſa naſ njeſchłodne.
Roschwécz wſchitlich powołanych
Se ſwojimi darami;
A prawej poſucze ſežn křmanych,
Kíž ſu ſwój hřech poſnali.

Duchu wery! Ja cze proſchu.
Wjedz mje k wérje do krysta,
So ja jeho ranu koſchu,
Sſlužu jemu do ſónza;
S wérku ſpožcz mi wužwječeſje
Dotalneho žiwjenja;
Daj, ſo duſchu debi rjenje
Krej a prawdoſcz krystuſa.

Duchu troſchta! W twojej možy
Sſlaboſcze ſo njeſtróžu;
Jaſhne ſu mi křiža nozhy,
Hdyž ty pjeſniſh wutrobu.
So mje do wérnoſcze wodžishe,
Wuczishe prawe modlenje,
Bože pucze ſo minu krodžishe:
O kaf to mje troſchtue!

Duchu mera! Pokoj, ſvože
Do duſche mi wuliwaſh;
Sswedzishe, ſo ſym džeczo Bože
A mi junu ſbóžnoſcz dasch.
Sswjathu Duchu miloſcziw!
Sdžerž mi ſbóžnu nadžiju,
So ja, we krystuſu žiw,
Weczny ſalem poſtrowju!

K. A. Fiedler.

Móz kwaſha w ſmutskownym miſionſtwie.

(Luk. 13' 21.)

Schtó moħł móz wurečzec, kíž je Bože kraleſtwo na polu ſmutſkownego miſionſtwia wopokaſalo! Schtó jeho móz ſa czeło, duſha a duſchu, ſa džeczi, młodych mužow, žony a starzych, ſchtó ſa křorých do ſtracha ſahnathch, padnjenych a ſkaženych! Denož ſwědčenje dženža ſe ſpomožerſkeho doma ſa hólzow!

Tedyn, do wuczby daty, inspektorſe ſpomožerſkeho doma (ſa ſanjerodženych hólzow) piſche: „Schtworcžela je, ſo ſym ja wot doma precz. Nětky piſchu liſt w džeczazej luboſczi, piſhetož Wy wěſze, ſo je mi božemjeprajenje jara czeźke bylo. Luby Bóh je mje hacž ſem pschiwiedl, temu chzu tež džakowny bhež. Proſheče jeho tež ſa mnje, luby knjes inspektor, ſo temu ſwěrny wostanu, kotremuž ſym ſo pschi konfirmaziji ſapiħał.“

Druhi 26-létny młody čzlowjek, kíž běſche dla hubjeneho ſažerženja wot konfirmazije wotpokasany — poſdžischo ſ wuczby wuhnaty, čzelnjeny, w jaſtwje — piſche jako ſahrodnik, wón dýrbi wuſtawej, kothž ženje ſabycz njeſože, ſo tola hiſheče ſa wſchu luboſcž a ſwěrnoſcž džakowacž. Dolho njeje teho pschiwóſnačz chył a je ſhubjeny ſym byl; ale nětko je ſym jo ſekhadžalo, wón je ſažo namakaný.

Tsecz, 22-létny, njeběſche tak hļuboko padnył. Wuczby čažb hļubce prawje wubyl, bu pomožnik, tola zhy ſaž wosta, kaf pschi wotendženju ſ doma „bjes nadpadnych ſmylkow, ale čzicze tupy a morwy ſa Bože ſlowo.“ Děta dolho njeběſche niežo wo ſebi ſhy-

ſhecz dal. Duž njevočaſaný ſiſt dónđe: „... nětko chzu ſwoju mlodoſež ſbóžnikoj poſhwjeczic, jemu dýrbi tež moje zhy ſiwjenje bluſhac̄. Luby knježe, we mni je hižom dlejschi čaž myſl wuſtupila, k miſionaram hiež, a ja jeje wjazh wotbhež njeſožu. Teho dla Waž proſchu, ſo chyli mi w tej wězhy k pomožu ſtacž a mi radzieč, kaf do miſionskeho doma wſchinidu.“

Haj, ſamo wo jenth, kíž běſche do konfirmazije wotběžal, předy w kradnjenju a žraczu zhy dele pschiwđenj, ſkoro ſkočazh, ſa wſcho dýjſke laž morwy, duchowny piſche: „Ja M. mam dobru nadžiju. Wón mi hacž dotal niz najmjeñſchego ſamhbla k njeđewerje a k porokam dal njeje. Wón běſche křutny, na ſo džeržazh, to předawſche tupe a lohle waschnje bě prjecz. Wy njeſeče podarmo na nim dželali.“

M. w M.

Sſerbowka.

Historiſka novella wot R. Židuſa. Seſherbshečil K. A. Fiedler.

II.

(Poſtracžowanje.)

Schědžiw poſtaný a ſe ſpodžiwanjom na młodzenza hladasche, holczo krocžel bliže ſtupi a nětko zhy ſchi młodzenzu ſtejſeſche. „Wujo kralo“, tónle ſapocža, „kaf to wſchinidze, ſo mój ſastup do tuteje ſtwy Wam tajki wulki ſtrach načzini?“

„Wy naſſerje wottudh njeſeče“, kral wotmolvi; „hewaſ budžisheče wjedželi, ſo mje ſamostatne dželo, pschi kotrymž mje trjechisheče, najwótrischemu khostanju wustaji, jeli ſo kafzhy wo tym powyſečz doſtanu. Hižom ras ſym poſhostanu; bě to žalostnje doſcž; druhí krbcž — ſchtó wě, ſchtó ſy mi ſtało!“

„Alle njej! wěrno, luby knježe, Wy naſu njeſcheradžicze?“ ſo holczo jednorje a wutrobnje praschesche.

„Piſched tym mje Bóh ſwarnuij“, młodzenz wuwola a jejnu ruku ſe ſwojiej ſtewizu a tu jejneho nana ſ prawizu ſapſchija; „tu mataj moju ruku na to. A kaf Ty rěkaſh, lube holežo?“

„Mařka.“

„Kaf dolho ſe hižom tudy w tymle Wam tak njeſcheczelniwym měſcze a w tejſe cžmowej ſtwicžy?“ ſo młodzenz ſchědžiw za praschesche; „czecho dla njebydlicze na kraju, hdjež móžecze jako ſwobodny muž ſwojeho pschemybla ſměrom hladacž?“

„Piſched 25 lětami“, ſchědžiw wotmolvi, „w Kótlowje (Kathlau) býdlach. Duž pschiwđe ſrudny čaž ſa moju ſwójbu. Czi ſ Budyschina a ſe Šhorjelza běchu ſo ſ Čzechami ſjednocžili a piſched křocžebus pschičzahnichu. Drjowki běchu ſpalili a wky wokoło křocžebusa nimale wſchě w popjele ležachu. Duž rjad tež na naſchu wjeſz pschiwđe. Sa jenu nōz buč proſher. Moja žona — wona je nětko k měrej dōſchla — porno mi do leža čeſtny; ale moja wboha ſotra . . .“ Tu ſchědžiw ſasta. „Knježe, ſpushečeče mi to ſbytkne!“ wón rječny a ſyli ſo ſ jeho wóčka žórleſche.

„A tola dýrbju waž wo poſtracžowanje proſheče“, džesche młodzenz, „piſhetož ja chył ſad wo tym pschižwědcženj bhež, hacž ſe ſe hižom ſtacž to Wy, kotrehož phtam.“

„Moja ſotra bě młoda a rjana“, ſchědžiw po ſastawzh poſtracžesche; „wona Čzecham do rukow padže, dokelž naſu ruce ſe ſčehowacž njeſože. Tu ſu ſobu wleſli, a Bóh wě, kaf je ſo jej ſeſchlo. O ja ju lubowach, kaf ſwoje ſiwjenje, a hiſhcze dženža mje jejny dónit ſe žalofču napjelnjuje. Schto moħł ſo ſ njeji ſtacž? ſym ſo husto praschał, a tola mje bojoſcz, jejneje haniby wěſty bhež, wot ſlēdženja ſa njej wotdžeržowasche.“

Pschi thčle ſlowach ſo młodzenz ſacžerwjeni, jak ſak ſchědžiw mjelečesche, wón praschenje načižny: „A ſe hižom ſotra . . .“

„Ně“, praschaný wotmolvi, „Čzechyjo a Hornjoluzicženjo nje-

móżachu Khoczebus dobycz a bórsh s krwawymi głowami wottal czechichu. Duż hebi też mój sażo swoju khęzku natwarichmoj a hischcze wjazore lęta s pokojom w Kotlowje bydlachmoj. W tymle czaju so namaj Mařka narodzi a k dopomjenju na swoju wbohu żotru, na żotruż je podobna, ju po jejnym mjenie mjenowach. Tola Czechajo sażo pschińdżeczu, a my dyrbjachmy s nowa czekacż. Moja wboha żona w tymle njemernym iczażu semrje, a so bych swwoje jeniczke dżeczo wukhował, so do schita twierdzych na szypow a murjow tuteho mesta pschebydlich. Luboscze k swojemu dżeszu bym njemolnistro na so wsal. Wercze, knieże, mi bě cęzko, jako khesczjan do haſzy Židow czahnyč; ale to so węstoscze dla sta. Tudy drje nicto, nimo Waſ, tkalza njephta, a moju tworu mi Židza rady wotkupuja a mjeleža dla dobytka, kotryż s teho czahnu. — Tola schto scze Wy, nadobny knieże, a schto Waſ hem wjedze?"

"Porucznoscz mojeje maczerje", młodzenz khutnje wotmolwi; "psched měšazom bym ju k połednjemu wotpoczinkej pschewodzą. Ja ręcam Sigmund, a mjenuja mje we wschodnym živjenju czeksi bastard." Po pschestawej wón połraczesce: "Wascha żotra bu do Czesskeje wotwiedżena. W Prahy ju kral Wjazław wuhlada a, wot jejneje rjanoſeje sapſchijath, hebi ju wón kipi a mjeſeſche ju sa swoju żonu. We mni widzicze jeho a jejnego syna. Wón dari mojej maczeri moje dla swobodu a rjanu hród; pschetoż wón mje jara lubowasche. Tala husto mje wón na klinje kolebasche: to běchu sbożowne czasy! Duż hufitska wójna wudźri. Mój kralowski nan, kiž bě tu nowu wuczbu czeſpił a mje żamo w njej woczahny, sa swoju miloscz njedzak żnějesche. We swoim żamnym hrodze wot Hufitow woblehnieny, wón psched strachom a horjom wumrje. Dokelż wot Prahi khetro sdalenı bydlachmy, běchmy hischcze někotry czas sałhowani. Budzich-li so pschewinycz mohł, na stronu Hufitow stupicž, budzich se swojej maczerju sałhowany wostal. Alle jich hruboscz běſche mi napſchecziwa a jich fanatismus němōzach dželicž. Tako Wjazławowu syn buch hidzeny a jako dwelný pschewiżowat Hufoweje wuczbę, dokelż twjerde hrody wobſedzach, bojanu. Dokelż so wobarach, połedniſche Hufitam wotewricž, dha wsachu je czi njemdri po wutrobithm napſchecziwku se schòrmom. Mi ničo njeſawosta, hacž pjeniesy a drohoſcze k hebi stycią a se swojej wbohej maczerju czeſkycz. Mój njeběchmoj hischcze mjesy dozpiłoj, dha wona strachnym napinanjam podleża. Mręjo mi poruczi, hew czahnyč a Wam wo jejnym skončenju powjesz dacz. "Praj mojemu bratrej" — to běchu jejne połednje słowa — "so chył swojej mręzajej żotsje wodacż. O hdy budzich so prjedy k njemu wrózila!" S czichim modlenjom wona wužny, a ja wopokaſach jej s tym połednju žlužbu, so jejnej rjanej, nětko wotemrētej woczi zunjo sandželich. Kunjež běch hacž do jejnego skončenja podpjera teje žlabę, je mi tola, kaž by so mi wot teho czasa połednja podpjera wutorhny. Szapivanu, dokelż bym bjes doma a wóziny, hem pschicžahnych, so bych połednju woli wboheje semrjeteje dopjelnik, a nětko, hdyż bym to sczinil, Wamaj ruku jako pschewisny poſkiezam."

Se spodziwanjom nan a dżowka tule powjesz zuseho młodzenza žlyſcheschtaj; ale hischcze njebe wscha njedowera — herbstwo kózdeho pocziszczoneho człowięka abo luda — so žhubila. Hakle jako bě wón kózdy czah swojeje njebożowneje maczerje wopiąał a jaſnje dopokasał, so dżę wón s tajkim mjenjom ničo dobycz njemohł, bushtaj jeho pschewisnaj pschewwedeženaj. A kaž wutrobni poſkiezji jemu nětko Mařka ruku a kaž sprawnie třebčesche ju jemu schedźiwz! Wón budzisze to rjane holczo rad do swojeju rukow wsał, ale węste něčto jeho hischcze wot teho wotdżerzowasche. Wón czujesche, bjes teho so by hebi teho wědomy był: so je wono k lubz̄ psche cziste, k njewjesze psche jednore, — a so je pschewisnym

třebči rukow doſez. Krótki czas na to so wón s tym žlubjenjom wotkali, so hischcze ras psched swojim wotpuczowanjom k nimaj pschińdze.

(Psichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

S Budyschina. Ssredju po świątach, dop. w 10 hodż., směje w hoſczenzu k "winowej kiezi" w Budyschinje głowna żerbka przedarska konferenza swoje naletnie połedżenie.

S Nožacžiz. Boże spęcze świeczeſche żerbke pobocze towarzystwo sa snutskowme misjonistwo w naszym rjenje wupyschenym Božim domje swoj świedżen. Kunjež bě wjedro njeweste, a po żerbiskim kemſchenju so khetro deshcžowasche, běſche so tola wulka byla nutnych kemſcherjow seschla. Sserbski świedżenſki przedar, k. farař Mikela s Malešchez, nam po 1. Jana 5, 4 pschiwola: Stup s nowa, świedżenſka woſada, do bědżerſkeho a dobywazeho czaha snutskownego misjonistwa! 1. Hladaj na móz, 2. wjezel so nad dobywanjom, 3. bjez dżel na bědżenju snutskownego misjonistwa. Němſki świedżenſki przedar, k. farař Hauffa s Wosborka, běſche hebi tón żam telst wuswolik, kotryż nam tak wuloži: Nascha wera je to dobyče, kotraž śwét je pschewinyla; wera 1. je w luboſci dželawa, 2. w bědżenju se śwétom njewustawa, 3. nad śwétom dobywa. Kaž jara staj przedarjej wjedžaloj, wutroby sa tutón świątym ſlutk luboscze ſahorycz, kollektu wobſwedeži, kotraž po żerbiskim kemſchenju 93 hr., po němſkim 87 hr. wuczini, wopravdze nahladny dar wot woſady, kotraž ani 600 duszow njelicži. Wołtarńu žlužbu mějachu na żerbiskim kemſchenju k. k. fararzej Mróšakaj s Hrodžiszeja a s Budyschinka, na němſkim k. farař Pschižan s Kotež a k. farař Wehnar s Delnic hundracžiz. Na wobemaj kemſcheniomaj buchmy psches lubosny spew, na żerbiskim se stronu schulſkich dželicž, na němſkim se stronu dweju spewařkow s Wosborka, woschewjeni. Bóh daj, so by tutón rjanu świedżen mnohim k żognowanemu nastorkę był, hischcze raſniſcho sa Boże kraſteſto ſkutkowacž.

S Klukſcha. W naszym Božim domje świeczeſche so nadniu Anjeloweſho spęcza świedżen sa misjonistwo mjes pohanami. W żerbkej Bożej žlužbje przedowasche k. duchowny Bójz s Budeſtež po Luk. 12, 49—50: Jesuš Chrystus je nashe misionske heſlo! 1., Wón żam je woschijecze wschitkeho misionskeho przedowanja. 2., Wón żam je móz wschitkeho misionskeho džela. Němſki świedżenſki przedar bě k. duchowny Eder s Budyschina. Na ſałozku Žef. 60, 1—4 wón woſadu napominaſche: Stawaj a roſhwětliji so; pschetoż twoje śwětlo pschińdze! 1. Wono pschińdze k tebi. 2. Wono pschińdze psches tebie. Wołtarńu žlužbu wobstaraschtaj k. farař Věrník Klukſchanski a k. farař Matek Huczinjanſki. Na żerbkej Bożej žlužbje spewasche so H. Sejlerowu psalm: Kaž mózny, wulki, žlawny nasch Anježe Božo by — sa schthrihložny mužski chor do hudźby ſestajanu wot k. A. Kozora, na němſkej L. Beethovenowej "Ahwalba Boža s pschirody". Sa misjonistwo mjes pohanami so ſkładowasche po żerbiskim kemſchenju 95 hr. 52 np., po němſkim 34 hr. 85 np.

— W Rakečanskim Božim domje mjeſeſche so 26. kaprile konfirmacija k. Gerharda Klugi, wobſedżerja Rakečanskego ryceřeſtwa a poſdziszczeho kollatora žyrkwy. A dopomjeniju na tón džen je jeho macz, knieni Röžingowa, prjedy ſwidowjena Klugowa žyrkwi drohotny žamohleborny kheſich dariła.

— Wutoru, 2. junija, mjeſeſche so w Rakečanskim Božim domje žadne werowanje. Dwaj bratřaj, Jan Korla a Hermann Paul Nowak s Ramjenjeje, s dobom psched wołtar ſtupiſchtaj.